

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2016 r.

Sąd Rejonowy w Łęborgu I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Aleksandra Sobczak - Michalak
Protokolant:	st. sekr. sądowy Alicja Kołsut

po rozpoznaniu w dniu 15 września 2016 r. w Łęborgu

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W.

przeciwko W. M.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego W. M. na rzecz powoda **(...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W.** kwotę 29.269,92 zł (dwadzieścia dziewięć tysięcy dwieście sześćdziesiąt dziewięć złotych 92/100) wraz z należnymi odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP naliczanymi od kwoty 28.577,43 zł (dwadzieścia osiem tysięcy pięćset siedemdziesiąt siedem złotych 43/100) od dnia 24. 09.2015r. do dnia zapłaty;
- zasądza od pozwanego W. M. na rzecz powoda **(...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W.** kwotę 407,38 zł (czteryście siedem złotych 38/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. wniósł w dniu 25 listopada 2015 roku o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego W. M. łącznej kwoty 29269,92 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP naliczanymi od kwoty 28.577,43 zł od dnia 24 września 2015 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu sporządzonym do pozwu powód wskazał, że na wskazaną powyżej kwotę składają się:

- 28.577,43 zł tytułem należności głównej;
- 607,49 zł tytułem odsetek za okres od dnia 8 lutego 2013 roku do dnia 23 września 2015 roku;
- 85 zł tytułem kosztów;

Ponadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów procesu tj. zwrotu opłaty od udzielonego pełnomocnictwa i opłat notarialnych, kosztów uiszczonej opłaty od pozwu według norm przepisanych.

Początkowo niniejsza sprawa była rozpoznawana w postępowaniu elektronicznym upominawczym sygn. akt VI Nc-e 2275769/15, gdzie nakazem zapłaty z dnia 7 grudnia 2015 roku Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie nakazał zapłacić pozwanemu kwoty dochodzone przez powoda pozwem. Wobec wniesienia przez pozwanego w określonym terminie sprzeciwu – w.w. nakaz zapłaty utracił moc.

Pozwany W. M. w wniesionym sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym wniósł o rozłożenie dochodzonej pozewem kwoty na raty albowiem nie spłacał zadłużenia z powodu odbywania karny pozbawienia wolności od 27 listopada 2014 roku do dnia 4 lutego 2016 roku w jednostce penitencjarnej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 lutego 2013 roku W. M. zawarł z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. umowę pożyczki gotówkowej numer (...) w kwocie 27.000,00 zł. W. M. był zobowiązany do spłaty wyżej wymienionej pożyczki w 72 miesięcznych ratach w wysokości po 840,09 zł począwszy od 28 marca 2013 roku. Termin zapłaty ostatniej raty miał upłynąć w dniu 28 lutego 2019 roku.

Pomimo wezwań i monitów W. M. nie wywiązał się z obowiązku spłaty udzielonej w 2013 roku pożyczki. Pozwany uiszczał raty zgodnie z harmonogramem spłaty pożyczki do 18 września 2015 roku. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. w dniu 26 lipca 2015 roku wezwał W. M. do zapłaty wymaganego zobowiązania, a następnie wypowiedział umowę pożyczki. W. M. w dniu 11 sierpnia 2015 roku odebrał wypowiedzenie umowy i do dnia wyrokowania w sprawie nie uregulował zadłużenia.

Na dzień 23 września 2015 roku w księgach banku znajduje się zadłużenie W. M. tytułem:

- 28.577,43 zł należności głównej;
- 607,49 zł odsetek za okres od dnia 8 luty 2013 roku do dnia 23 września 2015 roku;
- 85 zł kosztów;

Od zaległości wynikających z nieterminowego regulowania zobowiązania umownego naliczane były odsetki umowne i karne w stosunku rocznym ustalone w umownej wysokości zgodnie z § 1 ust. 5, 11, 15 i § 2 umowy pożyczki tj. według stopy równej wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP.

W. M. w okresie od 27 listopada 2014 roku do 4 lutego 2016 roku odbywał karę pozbawienia wolności w Areszcie Śledczym w S..

Na rozprawie w dniu 15 września 2016 roku W. M. wskazał, że pracuje w branży budowlanej i zarabia do 3000 zł w rozrachunku miesięcznym, ma dwójkę dzieci.

(dowód: odpis umowa pożyczki gotówkowej k. 36-42, harmonogram rat k. 43, wpłaty rat uiszczone przez pozwanego k. 44, wypowiedzenie umowy k. 45, wyciąg z ksiąg banku k.34-35, zwrotne poświadczenie odbioru wezwania k.46, KRS k. 32-33, dokumentacja dotycząca odbywania kary pozbawienia wolności k.9 verte -11 verte, PIT 12-16, wyjaśnienia pozwanego k. 54).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne.

W myśl art. 3 k.p.c., obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach. Ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Na stronie powodowej spoczywał zatem ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jej roszczenie, w szczególności wykazania, że dochodzona pozewem kwota pieniężna wobec pozwanego przysługiwała powodowi. W opinii Sądu, powód zadośćuczynił w dostatecznym stopniu temu obowiązkowi. Strona powodowa w toku prowadzonego postępowania sądowego przedłożyła na poparcie powództwa liczną dokumentację źródłową wymagalnego zobowiązania m.in. umowę udzielonej pożyczki gotówkowej wraz z wezwaniem do zapłaty, wykaz naliczonych kosztów związanych z obsługą zadłużenia pozwanego, czy też wyciąg z ksiąg bankowych.

W toku prowadzonego postępowania strona pozwana przyznała, że zaprzestała spłacać udzieloną w 2013 roku pożyczkę z uwagi na odbywanie kary pozbawienia wolności w jednostce penitencjarnej. Co więcej, na rozprawie w dniu 15 września 2016 roku strona pozwana ponownie wskazała na te same okoliczności braku spłaty całkowitej pożyczki.

Zgodnie z treścią 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. W orzecznictwie przyjmuje się, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość. W niniejszej sprawie strona pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów przeciwnych na okoliczność spłaty całkowitej pożyczki, jej regularnej spłaty, czy dowodów świadczących o tym, że była zwolniona od obciążania jej wszelkimi odsetkami, prowizjami czy opłatami za nieterminową spłatę pożyczki. Jednocześnie nie zakwestionowała też w żaden sposób dokumentacji przedstawionej przez powódkę, nie kwestionowała jej prawdziwości, rzetelności czy przyjętych wyliczeń odsetek, prowizji i innych opłat.

Umowa pożyczki jest umową dwustronnie zobowiązującą - obie strony zaciągają zobowiązanie. Powód zaciągnięte przez pozwaną zobowiązanie wykonał i udostępnił W. M. kwotę określoną w umowie. Pozwany natomiast nie wykonał ciążącego na nim obowiązku w zakresie zwrotu kwoty kredytu wraz z oprocentowaniem i kosztami w oznaczonych terminach spłaty. Podpisując w dniu 8 lutego 2013 roku umowę pożyczki pozwany zapoznał się z treścią tabeli opłat i prowizji oraz otrzymał pełen jej tekst. Jednym z warunków zawarcia umowy było wyrażenie zgody przez pozwanego na ponoszenie przez niego opłat, kosztów i prowizji wynikających z zawarcia i co więcej obsługi jej zadłużenia w przypadku nieterminowej spłaty kredytu. Od zaległości wynikających z nieterminowego regulowania zobowiązania umownego naliczane były odsetki karne w stosunku rocznym ustalone w umownej wysokości tj. według stopy równej wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP.

Odnosząc się do wniosku pozwanego o uwzględnienie jego sytuacji finansowej i rozłożenie świadczenia na raty Sąd wskazuje, iż nie znalazł podstaw do zastosowania w niniejszej sprawie dobrodziejstwa instytucji przewidzianych w art. 102 k.p.c. czy 320 k.p.c.

Przepis art. 102 k.p.c. reguluje rozliczenie kosztów procesu według zasady słuszności. Według tej zasady sąd może tylko nie zasądzić od strony przegrywającej całości lub części kosztów, nie może natomiast zasądzić na jej rzecz kosztów od strony wygrywającej (postanowienie SN z 30 sierpnia 1979 r., II CZ 86/79, OSNCP 1980, nr 3, poz. 55.). Jest to rozwiązanie szczególne, niepodlegające wykładni rozszerzającej, wykluczające stosowanie wszelkich uogólnień, wymagające do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności. Nie konkretyzuje on pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych, pozostawia ich kwalifikację, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy, sądowi. Do okoliczności branych pod uwagę przez sąd przy ocenie przesłanek zastosowania dyspozycji omawianego przepisu według doktryny zaliczyć można nie tylko te związane z samym przebiegiem postępowania, lecz także dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony. Za trafny należy natomiast uznać pogląd, zgodnie z którym sama sytuacja ekonomiczna strony przegrywającej, nawet tak niekorzystna, że strona bez uszczerbku dla utrzymania własnego i członków rodziny nie byłaby w stanie ponieść kosztów, nie stanowi podstawy zwolnienia - na podstawie art. 102 - z obowiązku zwrotu kosztów przeciwnikowi, chyba że na rzecz tej strony przemawiają dalsze szczególne okoliczności, które same mogłyby być niewystarczające, lecz łącznie z trudną sytuacją ekonomiczną wyczerpują znamiona wypadku szczególnie uzasadnionego (por. postanowienie SN z dnia 8 grudnia 2011 r., IV CZ 111/11, LEX nr 1119554).

Ponadto również zastosowanie instytucji rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty, o jakiej mowa jest w art. 320 k.p.c. możliwe jest tylko w szczególnie uzasadnionych wypadkach. W szczególności wypadki takie zachodzą gdy ze względu na stan majątkowy, rodzinny, zdrowotny spełnienie świadczenia przez pozwanego niezwłocznie lub jednorazowe spełnienie zasądzonego świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażało jego lub jego bliskich na niepowetowane straty i byłoby rażąco sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

Oznacza to, iż ochrona jaką zapewnia pozwanemu art. 320 k.p.c. nie może być stawiana ponad ochronę powoda w procesie cywilnym i wymaga uwzględnienia wszystkich okoliczności sprawy, w tym uzasadnionego interesu powoda.

W okolicznościach niniejszej sprawy Sąd nie doszukał się przesłanek do zastosowania tychże instytucji wobec pozwanego. Trudno zaprzeczyć okoliczności, iż sytuacja finansowa pozwanego nie jest najlepsza i z pewnością konsekwencje z niej wynikające są odczuwalne dla pozwanego i członków jego rodziny. Nie ulega jednak wątpliwości, że jego sytuacja finansowa nie jest najgorsza, a wręcz po powrocie z jednostki penitencjarnej uległa znaczącej poprawie wobec znalezienia zatrudnienia. Nie bez znaczenia jest fakt, że pozwany z własnej winy doprowadził do wystąpienia zadłużenia wobec powoda albowiem dopuścił się czynu zabronionego, za który został skazany na długoterminową karę pozbawienia wolności.

Kierując się powyższym Sąd zasądził dochodzone pozwem kwoty na rzecz powoda (pkt 1 sentencji wyroku) i zwrócił stronie powodowej poniesione w sprawie koszty procesu stosownie do treści art. 98 k.p.c. (pkt 2 sentencji wyroku)